



ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๕-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๕-๖๑๓๒

ข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับประจำวัน ที่ ๒๑ เดือนพฤษภาคม พ.ศ.๒๕๕๘ หน้า ๑๕ มุตก่าข่าว ๓๗๕,๓๔๗.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

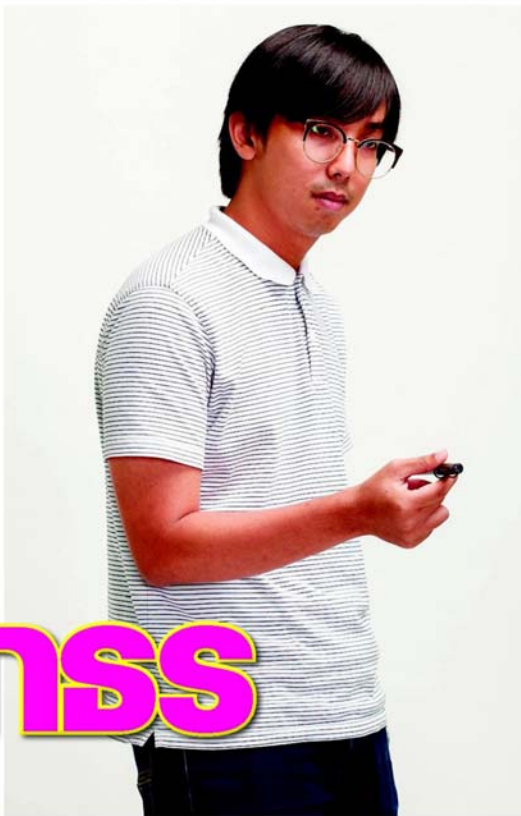
ชายหนุ่มนักชรัมที่ยืนนิ่งอยู่ในภาพ อายุเพียง 27 ปี

เป็นวัยที่กำลังเต็มเปี่ยมไปด้วยความฝัน แรงใจ และพลังในการสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ที่มุ่งมาดปรารถนาเอกเขนที่ นวนธรร ชาวสนิท นักเขียนและหัวหน้ากองบรรณาธิการนิตยสารยิปราฟ ที่กำลังมาแรงคนนี้มีกำลังเป็น

เรื่องสั้น "ผมเขียนชื่อเอกเขนหลัง" และ "บทเพลงเท่สุดมบนดาวดวงอื่น" เคยเข้ารับชิงชนะเลิศ รางวัลนกพิงค์ ครั้งที่ 4 ประจำปี 2557. เรื่องสั้น "แค้นมนุษย์ทุติภูมิ" เข้ารอบสุดท้ายรางวัลนายอินทร์อะวอร์ดประจำปี 2557 และเพียงผลงานเล่มแรก "ความฝันของคนอื่น" รวมเรื่องสั้น 10 เรื่องหลากหลายชีวิต ของมนุษย์ผู้ติดอยู่ระหว่างห้องแห่งความฝันและความจริงว่าด้วยหลากหลายเรื่องราวของความฝันในชีวิตของผู้คนที่อาจเกี่ยวพันโยงใยเข้ากันความฝันใดก็ตามฝันหนึ่งของเราโดยไม่รู้ตัวก็สามารถเชื่อมจุดเริ่มต้นบนถนนสายนี้ของเขาคิดเงิน ด้วยเสียงตอบรับที่ดีไม่น้อยจากทั้งนักอ่าน นักวิจารณ์ และนักเขียนด้วยกัน

ทั้งที่ตอนแรกเขามองว่าไม่เคยคิดจะเป็นนักเขียนเลย ถ้าไม่คิดหวังกับความสัมพันธ์และตกงาน

"ผมไม่เคยคิดอยากเป็นนักเขียนเลยจนจบมหาวิทยาลัย (คณะศิลปกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัย)



ขณการ

ชาวสนิท

บนความฝันของตัวเอง

ศรีนครินทรวิโรฒ) ออกมาแล้วเจอกับภาวะตกงานพร้อมกับผิดหวังกับความสัมพันธ์ เลยทำให้เวลาอยู่กับตัวเองนี่ๆ มีเวลาอ่านหนังสือหนักกว่าเดิม มีเวลาเขียนอะไรใหม่ๆ ซึ่งบทความที่เขียนเล่นๆ สุดท้ายผมก็เอาไปใช้สมัครงาน จนได้ทำงานนิตยสาร

"แต่จุดเริ่มต้นการลงมือเขียนเรื่องสั้นอย่างจริงจัง จังๆ ที่ถ้าเล่าไปมันคงน่าเบื่ออยู่สักหน่อย ก็คือมันเริ่มต้นมาจากหญิงสาวคนหนึ่ง ซึ่งนักอ่าน "ความฝันของคนอื่น" มันจะมีรายละเอียดของชีวิตช่วงนั้นแน่นอน คือความสัมพันธ์ของหนุ่มสาวบางครั้งมันมีรายละเอียดซับซ้อนยากเข้าใจ เอาเป็นว่าเราอยากทำความเข้าใจความซับซ้อนของสัมพันธ์ ณ ขณะนั้น ซึ่งเครื่องมือในการทำความเข้าใจ



เข้าใจที่เราพอจะทำได้มันคือการเขียนออกมาเป็นตัวหนังสือ” เขาเล่าให้ฟังด้วยรอยยิ้มกว้าง

ความฝันของคนอื่น เป็นรวมเรื่องสั้นที่มีลักษณะเฉพาะตัว และนำหลงไหลอย่างแปลกประหลาด ฆณาธรเล่าว่าในเรื่องสั้นชุดนี้นั้นโดยภาพรวมทั้งหมด ส่วนหนึ่งมีโครงสร้างที่ประกอบขึ้นมาจากความเป็นอดีตไม่ว่าจะเป็นอดีตที่เกิดขึ้นจริงหรืออดีตเทียมที่คนเขียนสร้างขึ้น และนั่นก็เป็นส่วนหนึ่งของความเซอร์เรียลที่มีเสน่ห์อย่างประหลาดล้ำของเรื่องสั้นแต่ละเรื่อง และเป็นความสนุกของงานวรรณกรรม

“อดีตที่เราพอจะนึกถึงออก มันย่อมโดนครอบด้วยชุดความคิดที่โดนกำหนดขึ้นด้วยข้อจำกัดทางภาษา รวมถึงประสบการณ์ใหม่ๆ ที่ทับถมพอกพูนมาเรื่อยๆ ตามวันเวลา จนอาจจะไปปิดให้ช่องว่างของไหม้และสเปซตรงนั้นผิดเพี้ยน ตรรกะไม่เป็นไปตามโลกจริง แต่มันอาจจะจริงในความทรงจำและในความรู้สึกของเรา

“และถ้าเอาบรรทัดฐานของความจริงเชิงประจักษ์มาวัด สิ่งเหล่านั้นก็อาจกลายเป็นความเหนือจริง แล้ววันหนึ่งยาในความทรงจำของเราก็อาจกลายเป็นผีกระสือขึ้นมา ซากกะโหลกของวูที่หายไปในเรื่องสั้นเรื่องหนึ่ง ซึ่งจริงๆ เป็นส่วนประกอบเล็กๆ ของเรื่องนี้เล็กๆ ก็อาจไปปรากฏและมีความสำคัญต่อเรื่องราวของเรื่องสั้นอีกเรื่องหนึ่ง

“นี่คือความสนุกของงานวรรณกรรมที่ไม่ได้เปิดพื้นที่ในให้แก่ความจริงเชิงประจักษ์อย่างเดียว แต่มันยังเปิดพื้นที่ให้ความจริงเทียมโลดแล่น และมันก็น่าสนุกถ้าเราจะลองตีความว่าทำไมมันถึงเหนือจริงขนาดนั้น หรือความเหนือจริงนั้นๆ มีนัยยะอะไรซ่อนอยู่บ้าง”

งานเขียนของฆณาธรมีความเป็นปัจเจกที่สูงมาก เจ้าตัวมองว่านี่น่าจะเป็นธรรมชาติของคนหนุ่มสาวที่ยังมองตัวเองไม่ค่อยชัด และยังหมกมุ่นกับคำถามต่างๆ แต่ตอบยากอย่างเช่น เราคือใคร มาจากไหน มีชีวิตอยู่ไปทำไม การกระทำหนึ่งๆ ที่เราทำลงไปส่งผลกระทบต่อใครในแง่ไหนบ้าง แล้วทำไมกลไกทางชีวหรือเคมีถึงทำให้เราตัดสินใจกระทำแบบนั้น หรือจริงๆ แล้วเราเป็นเหยื่อของอุปาทานหมู่ที่ประกอบสร้างมาจากความเชื่อ ค่านิยมและโครงสร้างของสังคมกันแน่ แต่ทั้งหมดก็ไม่สามารถเคลื่อนที่อย่างลอยละล่องได้ ต้องยึดโยงกับปัจจัยภายนอกด้วย และนั่นทำให้หลายเรื่องของเขามีบรรยากาศการตั้ง

คำถามถึงสภาพสังคมการเมืองที่เป็นอยู่

“พอเกิดคำถามแบบนี้ คำตอบที่คนหนุ่มสาวพอจะตอบได้มันจึงอาจต้องเริ่มต้นที่ตัวเองก่อน แต่จริงๆ แล้ว ผมคิดว่ามันไม่น่าจะใช้ภาวะภายในของปัจเจกอย่างเดียวนะครับ เพราะไม่ว่ายังไงสิ่งเหล่านี้ต้องใช้ปัจจัยภายนอกมาตอบด้วยการเล่าเรื่องแคบๆ แค่ว่าเรื่องชายหญิงคู่หนึ่ง เช่น การที่ผู้ชายจะตัดสินใจสารภาพรักหรือไม่สารภาพรักผู้หญิง มันอาจไม่ได้เกี่ยวพันกับเรื่องอารมณ์ความรู้สึกหรือแรงขับเคลื่อนทางเพศอย่างเดียว แต่ยังหลอมรวมมาจากโครงสร้างทางสังคม การเมือง เศรษฐกิจ ความเชื่อ ค่านิยม ความเหลื่อมล้ำ และบริบททางสังคมอื่นๆ ด้วย

“นี่เลยทำให้หลายเรื่องมีบรรยากาศทางการเมือง ซึ่งก็เป็นส่วนหนึ่งของบริบททางสังคมที่เข้ามาทำให้เกิดเหตุการณ์หนึ่งๆ เกิดการกระทำหนึ่งๆ” เขาอธิบาย

นั่นคือความฝันของคนอื่นในเรื่องเล่าของเขา ในความฝันของเขาเองที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานความจริง เขาเล่าซ้ำๆ ว่าทุกวันนี้ยังปั่นกับตัวเองทุกวันว่าอยากมีเวลาเขียนเรื่องแต่งมากๆ

พยายามจะคิดเกี่ยวกับมันตลอด ว่างเมื่อไหร่ก็คิด มีช่องเมื่อไหร่ก็จะพยายามนั่งเขียน เพราะงานในหน้าที่ของบรรณาธิการนิตยสารนี้หนักไม่น้อยเหมือนกัน

“ตอนนี้ถ้ามีเงินสักยี่สิบล้าน ผมอาจจะลาออกจากงาน อยากทำฟาร์มแมว แมวตัวหนึ่งเราจะตั้งชื่อมันว่าหมก แล้วก็อยากเลี้ยงหมา หมาตัวหนึ่งเราก็ตั้งชื่อมันว่าแมว เขียนหนังสือเท่าที่อยากเขียน อ่านหนังสือเท่าที่อยากอ่าน” เขาว่าด้วยแววตาพรราว ก่อนที่จะกลับมาถามตัวเองว่า แล้วจะมีได้ยังไง ถ้ายังทำงานหนังสือ” ถ้ายังทำงานเขียนหนังสืออยู่ คงไม่มีทางมี มีพื้นที่ผมเคารพคนหนึ่งพูดกับผมบ่อยมากกว่า สงสัยชาติก่อนเราคงทำเวรทำกรรมไว้ด้วยการไปเผาหอสมุด ทุกวันนี้เราเลยต้องชดใช้กรรมกับหนังสือแบบนี้ แต่ตอนนี้เอาเข้าจริงๆ ให้ไปทำงานอย่างอื่นหาเลี้ยงชีพก็คงไม่เอา

“เพราะหลงไหลไปแล้ว”

ดอกฝน